

ΕΚ ΤΩΝ ΕΣΩ

ΓΡΑΦΕΙ Ο
Β. ΠΡΟΦΥΛΛΙΔΗΣ

Περιφερειακές ανισότητες

Ο πλούτος δεν ήταν ποτέ ισομερώς καταμετρημένος. Η ανθρώπινη κοινωνία δεν ήταν και δεν θα γίνει ποτέ κοινωνία αγγέλων. Ουσιώδης προορισμός της πολιτικής είναι να αμβλύνει τις ανισότητες τόσο ανάμεσα στους πολίτες όσο και ανάμεσα στα διάφορες περιοχές μιας χώρας. Το μέσο ατομικό εισόδημα του πολίτη της Αττικής είναι υψηλότερο κατά 5% ως προς την Κεντρική Μακεδονία, κατά 30% ως προς την Ήπειρο και κατά 40% ως προς την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη. Στην περιοχή της Αθήνας κατοικεί το 40% των ελλήνων πολιτών. Οι περιφερειακές ανισότητες στην Ελλάδα είναι μεγάλες και αποτυπώνουν μία δημοσιονομική και θεσμική πραγματικότητα που δεν κατατείνει στη συνοχή, αλλά αξιοποιεί τους πόρους και κόπους της περιφέρειας για την ευημερία του κέντρου.

Αν η πολιτική αυτή δεν αλλάξει εγκαίρως, ως μην εκπλαγούμε από ακόμη μία μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού και πλούτου στην Αθήνα και από πιθανές κεντρόφυγες τάσεις ορισμένων περιοχών. Εργαλείο για την ανάπτυξη της περιφέρειας μπορεί να αποτελέσουν οι συγκοινωνιακές υποδομές, δεν αρκούν όμως. Συχνά μάλιστα η βελτίωση των συγκοινωνιών και η μείωση των χρόνων διαδρομής λειτουργούν αρνητικά για τις τοπικές οικονομίες, για τις οποίες η απόσταση λειτουργούσε ως μία μορφή οικονομικής προστασίας. Πολλές περιφερειακές

πόλεις αναπτύχθηκαν χωρίς πράσινο, χωρίς χώρους στάθμευσης, χωρίς φυσιογνωμία, ως κακέκτυπα των χειρότερων μορφών πολεοδομικής οργάνωσης της Αθήνας. Γιατί να προτιμήσει κανείς τον τόπο του, που τον βλέπει διαρκώς να υποβαθμίζεται πολεοδομικά και χωροταξικά; Το κράτος πρέπει να παρέμβει άμεσα, ώστε η περιφέρεια να αποκτήσει την ποιότητα ζωής που είχε κάποτε.

Η οικονομική ανάπτυξη όμως δεν θα έλθει, ακόμη κι αν υπάρχουν υποδομές και ποιότητα ζωής. Τα κράτος πρέπει να δώσει σημαντικά οικονομικά κίνητρα και φοροελαφρύνσεις στις επιχειρήσεις, ώστε να προτιμήσουν να εγκατασταθούν και να παραμείνουν στην περιφέρεια και όχι στην Αθήνα. Αλλά και μισθολογικές προσαυξήσεις (μέχρι και 30%) στους δημόσιους υπαλλήλους, ώστε να μη θεωρείται εξορία η υπηρεσία σε κάποιο απομακρυσμένο σημείο της χώρας. Χωρίς συγκεκριμένα μέτρα οι διακρούξεις των πολιτικών περί ανάπτυξης της περιφέρειας αποτελούν σχήμα λόγου, που δυστυχώς αποτελεί συνήθως και σχήμα και λόγο.